

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.08.2013, sp. zn. 11 Tz 45/2013, ECLI:CZ:NS:2013:11.TZ.45.2013.1

Číslo: 42/2014

Právní věta:

Oprávnění obviněného, jehož trestní stíhání pravomocně skončilo v řízení proti uprchlému, navrhnout zrušení odsuzujícího rozsudku podle § 306a odst. 2 tr. ř. nijak nesouvisí s jeho ochranou vyplývající ze zásady speciality v případě jeho předání z jiného členského státu Evropské unie (srov. § 406 tr. ř., účinného do 31. 12. 2013, a § 198 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních) před výkonem trestu a před trestním stíháním pro jiný trestný čin než ten, pro který byl předán do České republiky.

Jestliže obviněný pouze využil svého oprávnění podle § 306a odst. 2 tr. ř. a navrhl zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku, který byl vůči němu vydán v řízení proti uprchlému, pak z toho nevyplývá, že se tím současně vzdal práva na uplatnění zásady speciality.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.08.2013

Spisová značka: 11 Tz 45/2013

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Předávání osob, Řízení proti uprchlému

Předpisy: § 198 předpisu č. 104/2013Sb.
§ 306a odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 7 To 402/2010, byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř. a § 256 tr. ř., a v řízení mu předcházejícím též v ustanoveních § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. a § 406 odst.1, 3 tr. ř. v neprospěch obviněného M. Č. Napadené usnesení, jakož i vadné řízení, které mu předcházelo v době po předání obviněného na území České republiky, tj. v době od 26. 1. 2010, zrušil, a jako součást tohoto vadného řízení zrušil též rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2010, č. j. 9 T 282/2009-153, a Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. 9 T 282/2009, který ve spojení se shora uvedeným usnesením Krajského soudu v Brně nabyt právní moci dne 26. 8. 2010, byl obviněný M. Č. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona a byl mu za to uložen trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 7 To 402/2010, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 9 T 282/2009, podala ministryně spravedlnosti České republiky podle § 266 odst. 1 tr. ř. stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného M. Č.

V podané stížnosti pro porušení zákona namítla, že oba výše označené soudy se neřídily zásadou speciality upravenou v § 406 tr. ř. a postupovaly v rozporu s ní, neboť taxativně vymezené podmínky v § 406 odst. 1 písm. a) až f) tr. ř. umožňující výjimku z této zásady, nebyly v předmětném případě splněny. Obviněný byl předán do České republiky z Nizozemí na základě evropského zatýkacího rozkazu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 6 T 63/2007, přičemž z kopie protokolu sepsaného tímto soudem dne 23. 9. 2010 (na č. l. 299, spisu sp. zn. 9 T 282/2009) vyplývá, že obviněný výslovně prohlásil, že se zásady speciality nevzdává a trvá na jejím uplatnění, čímž nebyla splněna podmínka umožňující vést nyní posuzované trestní řízení proti obviněnému ve smyslu ustanovení § 406 odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně nebyl podle § 406 odst. 1 písm. f) tr. ř. příslušnými orgány předávajícího státu udělen souhlas s trestním stíháním obviněného pro další trestný čin spáchaný před jeho předáním, což vyplývá ze zprávy Úřadu státního zástupce v Amsterdamu ze dne 2. 8. 2011 (na č. l. 335-336, spisu sp. zn. 9 T 282/2009). Ministryně spravedlnosti se přitom neztotožnila se závěrem Městského soudu v Brně, který považoval za směrodatnou žádost obviněného o nové projednání věci podle § 306a odst. 2 tr. ř. s tím, že v důsledku této žádosti se zásada speciality neuplatní. Ustanovení § 406 tr. ř. je však podle ministryně spravedlnosti vůči právní úpravě řízení proti uprchlému podle § 302 tr. ř. ve vztahu speciality, a proto s prohlášením obviněného, jímž navrhl zrušení rozsudku vydaného v řízení proti uprchlému, nelze spojovat právní účinky vůči ustanovení § 406 tr. ř. Soudy obou stupňů tak v rozporu s § 406 tr. ř. vedly řízení proti osobě, která byla předána z jiného členského státu Evropské unie na základě evropského zatýkacího rozkazu pro jiný trestný čin.

V závěru stížnosti pro porušení zákona ministryně spravedlnosti především navrhla, aby Nejvyšší soud postupem podle § 275 odst. 4 tr. ř. přerušil výkon napadeného rozhodnutí. Lze připomenout, že o tomto návrhu rozhodl Nejvyšší soud již usnesením ze dne 14. 8. 2013, č. j. [11 Tz 45/2013-20](#), když u obviněného v této věci přerušil výkon trestu odnětí svobody na dobu až do rozhodnutí o podané stížnosti pro porušení zákona.

Ministryně spravedlnosti dále navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 7 To 402/2010, byl porušen zákon v neprospěch obviněného M. Č. v ustanovení § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo v ustanovení § 406 tr. ř., aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení, jakož i další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pozbyla-li zrušením svého podkladu, a aby dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

V rámci veřejného zasedání Nejvyššího soudu se státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství k podané stížnosti pro porušení zákona připojil, neboť ji pokládá za zcela důvodnou. Má však za to, že je namístě zrušit i rozsudek soudu prvního stupně a Městskému soudu v Brně věc vrátit k dalšímu řízení, především za účelem bližšího objasnění, zda sdělení státního zástupce v Amsterdamu představuje definitivní vyjádření nesouhlasu nizozemské strany s rozšířením trestního stíhání obviněného i pro trestnou činnost projednávanou v této věci.

Obviněný M. Č. se k podané stížnosti pro porušení zákona písemně vyjádřil tak, že se plně ztotožňuje s jejím textem, včetně závěrečného návrhu.

Nejvyšší soud z podnětu podané stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodu v ní uvedených, jakož i řízení jim předcházející, a shledal, že zákon byl porušen v podstatě v tom rozsahu a z těch důvodů, které ministryně spravedlnosti vytýkala.

Podle § 406 odst. 1 tr. ř. osobu, která byla předána z jiného členského státu, nelze stíhat, omezit její osobní svobodu či ji osobní svobody zbavit pro jiný trestný čin spáchaný před předáním než ten, pro který byla předána; to neplatí jestliže

- a) předaná osoba po svém propuštění z vazby, z výkonu trestu odnětí svobody nebo z ochranného opatření spojeného s omezením či zbavením osobní svobody neopustila do 45 dnů území České republiky, přestože ho mohla opustit nebo se na území České republiky vrátila poté, co ho opustila,
- b) za tento jiný trestný čin nelze uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření omezující osobní svobodu, nebo vydat zatýkací rozkaz,
- c) předané osobě hrozí uložení pouze peněžitého trestu nebo trestu obecně prospěšných prací, přestože je lze za zákonem stanovených podmínek přeměnit na tresty odnětí svobody,
- d) předaná osoba souhlasila s předáním do České republiky a vzdala se práva na uplatnění zásady speciality,
- e) předaná osoba se po svém předání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality vůči určitým trestným činům spáchaným před svým předáním,
- f) příslušný orgán předávajícího státu, který osobu předal, udělil souhlas se stíháním předané osoby pro další trestný čin spáchaný před jejím předáním.

Podle § 406 odst. 2 tr. ř. prohlášení podle odstavce 1 písm. e) učiní osoba před soudem do protokolu za přítomnosti obhájce. Toto prohlášení nelze vzít zpět. Soud je povinen poučit předanou osobu o důsledcích vzdání se práva na uplatnění zásady speciality podle odstavce 1. Příslušným k řízení podle odstavce 1 písm. e) je soud, který vede trestní řízení o dalších trestných činech spáchaných před předáním osoby, a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soud příslušný podle § 26. Soud o obsahu tohoto prohlášení informuje příslušný orgán předávajícího státu.

Podle § 406 odst. 3 tr. ř. má-li být osoba stíhána pro jiný trestný čin spáchaný před předáním než ten, pro který byla předána, a nejsou zde důvody podle odst. 1, podá v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce a v řízení před soudem předseda senátu žádost o souhlas se stíháním pro jiné trestné činy. Pro žádost se použije § 405 obdobně.

Podle § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. platí, že trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, jde-li o osobu, která je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, nebo o osobu, k jejímuž stíhání je podle zákona třeba souhlasu, jestliže takový souhlas nebyl oprávněným orgánem dán.

Pro postup a rozhodování odvolacího soudu platí, že podle § 254 odst. 1 tr. ř. nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen

pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 256 tr. ř. odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Nejvyšší soud shledal, že v posuzované věci se soudy výše uvedenými požadavky zákona důsledně neřídily.

Z obsahu spisu bylo zjištěno, že obviněný M. Č. byl předán z Nizozemí do České republiky na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného dne 18. 11. 2008 Okresním soudem v Olomouci, a to za účelem výkonu trestu odnětí svobody v trvání 3 let a 6 měsíců, který mu byl uložen za spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 7. 2007, sp. zn. 6 T 63/2007, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, ze dne 18. 10. 2007, sp. zn. 2 To 454/2007. Dle sdělení příslušného soudního orgánu předávajícího státu byl obviněný M. Č. předán za účelem výkonu trestu odnětí svobody pouze pro skutky uvedené ve výše citovaném evropském zatýkacím rozkazu, přičemž z jeho strany nedošlo ke vzdání se práva na uplatnění zásady speciality (viz č. l. 3587 spisu Okresního soudu v Olomouci, sp. zn. 6 T 63/2007).

Městský soud v Brně aniž se zabýval možností uplatnění zásady speciality zakotvené v § 406 tr. ř., poté co zjistil, že dne 26. 1. 2010 došlo k předání obviněného do České republiky, doručil obviněnému dne 16. 3. 2010 sdělení ve smyslu § 306a odst. 2 tr. ř. ohledně jeho odsouzení v řízení proti uprchlému podle § 302 tr. ř. rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 9 T 282/2009, jímž byl uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců. Na základě návrhu obviněného došlo k zrušení tohoto rozsudku a Městský soud v Brně konal řízení znovu. V průběhu obnoveného trestního řízení soudy nadále nerespektovaly zásadu speciality upravenou v § 406 tr. ř., byť na její nedodržení obviněný upozorňoval minimálně v podaném odvolání (viz č. l. 170). Přesto v předmětné věci rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. 9 T 282/2009, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 7 To 402/2010, byl obviněný uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců.

V protokolu sepsaném Okresním soudem v Olomouci dne 23. 9. 2010 (č. l. 299 spisu Městského soudu v Brně, sp. zn. 9 T 282/2009) obviněný M. Č. znovu výslovně uvedl, že se nevzdává zásady speciality a trvá na jejím uplatnění.

Městský soud v Brně teprve po skončení trestního stíhání pravomocným odsuzujícím rozsudkem začal činit úkony k získání souhlasu příslušného orgánu předávajícího státu s trestním stíháním v posuzované věci vedeným pro jiný trestný čin spáchaný před předáním než ten, pro který byl obviněný předán. Žádosti Městského soudu v Brně (na č. l. 250 a násl. spisu) však nebylo vyhověno, jak vyplývá ze zprávy Úřadu státního zástupce v Amsterdamu ze dne 2. 8. 2011 (č. l. 335 - 336 spisu), čímž nebyla naplněna ani výjimka ze zásady speciality upravená v § 406 odst. 1 písm. f) tr. ř. v návaznosti na postup podle § 406 odst. 3 tr. ř.

Po obdržení této negativní zprávy nizozemské strany Městský soud v Brně evidentně již rezignoval na respektování zásady speciality a v rozporu se svým předchozím postupem zřejmě učinil závěr (viz obsah přípisu adresovaného věznicí na č. l. 337), že u obviněného se neuplatní zásada speciality, neboť obviněný se jejího uplatnění údajně vzdal tím, že podle § 306a odst. 2 tr. ř. navrhl zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku, kterým byl v této věci odsouzen v řízení proti uprchlému. Takovému závěru rozhodně nelze přisvědčit. Oprávnění obviněného, jehož trestní stíhání pravomocně skončilo v řízení proti uprchlému, navrhnout zrušení odsuzujícího rozsudku vyplývající z ustanovení § 306a odst. 2 tr. ř. nijak nesouvisí s jeho ochranou podle zásady speciality obsažené v § 406 tr. ř. před výkonem trestu a před trestním stíháním pro jiný trestný čin než ten, pro který byl

předán na území České republiky. Jestliže obviněný pouze využil svého oprávnění podle § 306a odst. 2 tr. ř. a navrhl zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku, který byl vůči němu vydán v řízení proti uprchlému, pak z toho nevyplývá, že se tím současně vzdal práva na uplatnění zásady speciality.

Nejvyšší soud připomíná, že z ustálené judikatury vztahující se k uplatňování zásady speciality lze vyvodit závěr, že respektování zásady speciality mimo jiné též znamená, že rozhodnutí soudu nemůže být obviněnému ani doručeno po jeho předání do České republiky k trestnímu stíhání anebo k výkonu trestu pro jiný trestný čin (skutek), aniž by byly splněny podmínky pro tento postup vyplývající z ustanovení § 406 odst. 1 až 3 tr. ř. Zpravidla půjde o opatření dodatečného souhlasu cizího státu s rozšířením předání i pro další trestný čin. Pokud se tak nestane, tak s ohledem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. nelze činit úkony směřující k trestnímu stíhání obviněného pro skutek uvedený v tomto rozhodnutí, přičemž za takový úkon je nutno považovat i doručení tohoto rozhodnutí (srov. č. [32/2002](#) Sb. rozh. tr.). Osobou, k jejímuž stíhání je podle zákona, tj. podle § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř., třeba souhlasu, je též obviněný, který byl předán do České republiky dožádaným státem a má být stíhán pro jiný skutek, než pro který byl předán do České republiky tímto státem, spáchaný před předáním, neboť s ohledem na zásadu speciality vyjádřenou v ustanovení § 406 tr. ř. je v takovém případě k jeho trestnímu stíhání třeba souhlasu příslušného oprávněného orgánu, tj. orgánu cizího (dožádaného) státu (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. [24/2007-I](#) Sb. rozh. tr. a přiměřeně též rozhodnutí pod č. [55/2000-II](#) Sb. rozh. tr.).

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je v projednávané věci zřejmé, že obviněný M. Č. se v souvislosti se svým předáním z Nizozemí na území České republiky nevzdal práva na uplatňování zásady speciality, přičemž příslušným orgánem předávajícího státu nebyl, a to navíc ani ex post, udělen souhlas s trestním stíháním v projednávané věci. V průběhu řízení nebyla zjištěna (a ve skutečnosti ani nebyla zjišťována) existence některé z okolností uvedených v ustanovení § 406 odst. 1 písm. a) až f) tr. ř. umožňující průlom do zásady speciality, které soudy nižších stupňů při svém rozhodování vůbec nevěnovaly pozornost.

Přitom pochybení soudu prvního stupně mohl a měl napravit odvolací soud v rámci své přezkumné činnosti podle § 254 odst. 1 tr. ř., když obviněný v podaném dovolání se výslovně domáhal uplatnění zásady speciality. Místo toho odvolací soud podané dovolání zamítl jako údajně nedůvodné podle § 256 tr. ř. Stížností pro porušení zákona napadené usnesení Krajského soudu v Brně se s odvolací námitkou vztahující se k zásadě speciality vypořádalo patrně jen konstatováním na str. 2 jeho odůvodnění, že „...nic nebrání tomu, aby obžalovaný, jenž je stále občanem České republiky, byl stíhán na jejím území...“, což stěžlí lze pokládat za dostatečnou argumentaci pro závěr, že obviněný v posuzované věci nepožíval ochrany vyplývající ze zásady speciality.

Za této situace soudy nemohly v době od 26. 1. 2010 (tzn. v době po předání obviněného z Nizozemí na území České republiky v jiné trestní věci) činit úkony vedoucí k trestnímu stíhání obviněného, neboť podle § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. k jeho dalšímu trestnímu stíhání bylo třeba opatřit souhlas oprávněného orgánu – tzn. příslušného nizozemského orgánu. Městský soud v Brně po zjištění, že obviněný M. Č. byl na základě evropského zatýkacího rozkazu předán z Nizozemí do České republiky k výkonu trestu uloženého mu ve výše již označené věci Okresního soudu v Olomouci, aniž se předtím vzdal práva na uplatnění zásady speciality, měl činit pouze úkony směřující k případnému prolomení této zásady, tj. především opatřit si souhlas oprávněného cizozemského orgánu s rozšířením trestního stíhání obviněného i v posuzované trestní věci a zjistit stanovisko obviněného ke vzdání se práva na uplatnění zásady speciality.

Obviněný se sám nevzdal práva na uplatňování zásady speciality a ani později nesouhlasil se vzdáním se této ochrany před trestním stíháním, popřípadě před výkonem trestu, což nakonec bylo zjišťováno Městským soudem v Brně až dne 23. 9. 2010, tzn. po pravomocném skončení trestního stíhání (viz

obsah protokolu o výsledku obviněného na č. l. 299). Soud prvního stupně tak nemohl obviněnému doručovat pravomocný rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 9 T 282/2009, s poučením podle § 306a odst. 2 tr. ř., neboť jde o úkon směřující k trestnímu stíhání za situace, kdy se na obviněného vztahovala zásada speciality (viz již uváděné rozhodnutí pod č. [32/2002](#) Sb. rozh. tr.). Pokud se obviněný nevzdal ani později po svém předání na území České republiky práva na uplatnění zásady speciality (§ 406 odst. 1 písm. e/, odst. 2 tr. ř.) měl soud prvního stupně postupem podle § 406 odst. 1 písm. f), odst. 3 tr. ř. požádat příslušné nizozemské orgány o dodatečný souhlas s vykonáním trestu, který byl v době před předáním do České republiky obviněnému pravomocně uložen rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 9 T 282/2009. S ohledem na povinnost vyplývající z ustanovení § 306a odst. 2 tr. ř. pro případ, že by obviněný uplatnil své právo navrhnout zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku, měl též současně požádat o souhlas s případným trestním stíháním obviněného pro skutky uvedené v obžalobě Městského státního zástupce v Brně ze dne 15. 10. 2009 (č. l. 34).

Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší soud uzavřel, že již soud prvního stupně nerespektoval zásadu speciality, když po předání obviněného na území České republiky dne 26. 1. 2010 pokračoval v jeho trestním stíhání v rozporu s ustanovením § 406 odst. 1, 3 tr. ř. Nezjišťoval podmínky uvedené v § 406 odst. 1 písm. a) až f) tr. ř., za nichž se neuplatňuje zásada speciality, a bez vyžádání souhlasu k tomu oprávněného orgánu předávajícího státu (tj. Nizozemí) bylo vedeno vůči obviněnému M. Č. trestní stíhání, které dokonce vyústilo v jeho pravomocné odsouzení. Tímto postupem došlo též k porušení ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. Odvolací soud toto pochybení nenapravit a nesplnil tak přezkumnou povinnost vyplývající z ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. a svým vlastním rozhodnutím pak nesprávně aplikoval ustanovení § 256 tr. ř.

Proto Nejvyšší soud vyslovil, že napadeným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 7 To 402/2010, byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř. a § 256 tr. ř. a v řízení mu předcházejícím též v ustanoveních § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. a § 406 odst. 1, 3 tr. ř. v neprospěch obviněného M. Č. Toto usnesení, jakož i vadné řízení, které mu předcházelo v době po předání obviněného na území České republiky, tj. v době od 26. 1. 2010, zrušil. Jako součást tohoto vadného řízení zrušil též rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2010, č.j. 9 T 282/2009-153. Současně zrušil všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Bude povinností Městského soudu v Brně v dalším řízení, aby se znovu zabýval podmínkami přípustnosti dalšího trestního stíhání obviněného v této trestní věci s ohledem na ustanovení § 406 tr. ř. S ohledem na změněnou procesní situaci, když pravomocná rozhodnutí učiněná v rozporu se zásadou speciality byla již zrušena, blíže zjistí (např. prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti České republiky), který orgán předávajícího státu je kompetentní k udělení dodatečného souhlasu s prolomením zásady speciality ve smyslu § 406 odst. 3 tr. ř., zda taková kompetence definitivně rozhodnout o udělení souhlasu náleží Úřadu státního zástupce v Amsterdamu, popřípadě jinému orgánu. Bude také zjišťovat, zda po rozhodnutí Nejvyššího soudu nenastala některá z okolností, pro kterou by u obviněného odpadl důvod pro uplatňování zásady speciality ve smyslu ustanovení § 406 odst. 1 tr. ř.; např. v úvahu by mohlo přicházet prolomení zásady speciality podle výše již citovaného písm. a) tohoto ustanovení a za účelem objasnění této okolnosti může učinit i patřičné procesní úkony. Kupř. ke zjištění, zda obviněný M. Č. po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody neopustil do 45 dnů území České republiky, přestože ho mohl opustit, nebo se na území České republiky vrátil poté, co ho opustil. Přitom bude soud prvního stupně v dalším řízení též respektovat ustanovení § 270 odst. 4 a § 273 tr. ř.